

כרך א' חוברת ד

חזירו בג"ע, היינו אם תפלתו זכה
וזכורה. ואיתא בגמ' כל תפלה שאין בה
מפושעי ישראל אינה תפלה צודקת ע"כ
הי' עס רשע וא"כ הוא נוטל ג"כ חלקו
כהנ"ל ודוק:

ג) ואגב אכתוב מה שקשה לי להבין
בדברי הימים א' קפ"ט
כ"ד פסוקו' בתרגום ד' יוסף וז"ל בית
אבא חד מחאחר חמניא למטרת
אלעזר ודמחאחד מתאחד אשה עשרי
למטרת איתמר. וקשה דמבואר במס'
תענית ומובא כאן ברש"י ז"ל ומלידות
להיפך דמטרת אלעזר לפי שהיו רבים
נתחלקו לע"ז ומטרת איתמר לא
נתחלקה וגשארתי מ' כבדאשיגה. אבקש
לעיין בזה ומזה לתרלו:

ד) הערה. במה שהעיר האמו"ר
הרב שליט"א מדלעשיטן
המאוה"ג למ"ס אולר התורה מוה"ר
יעקב נחמן עלוינג שליט"א, בדבר הכלי
הנמלא בארנו שקולעת קול דיבור וכל
הדיבורים שאדם מדבר להוכיח, ולעת
שמעריכין אותו לנגן היא משמעת קול
ממש כקול המדבר או המנגן לחוכה,
ואפי' לאחר זמן שדברו לחוכה, אפי' מ'
שנים, ונקראת בלשוננו צפי כל
(באגרארס) ויש בה כמה הערות ואפדוט
אחת לאחת. א) אם האדם עורך אותה
ומשמיע קול האיש שדיבר לשוכה דברי
שירות ותשבחות עם כמה זכרות אם
לריך לענות אמן על כל זכרה ששומע
מפי הכלי. ב) את"ל דאין לריך לענות אמן
אם מותר לערוך אותה, יש כי אם הדין
דא"ל לענות אמן נמלא הוא גורם זכרה
שאינה לריכה והוא גורם שי"א עס שמים
לבעלה, הגם דהחיוב אין מוטל על
המאורר לחוכה אך אפשר שחייב מי
שערוך אותה דהוא גורם לזה. ג) אם
מותר לערוך אותה שבערוך דברי שירות

ואמר עס זכאם הם מש"א איכא פיסקים
דמלטרפין אבל בשאינם מש"א ליכא עוס
פיסק שפוסק שילטרף. וא"כ הכא איכא
תרי מישיטין שאינן מש"א חד מישיט
מטריפה וחד מישיט דדילמא לאו אביו
הוא ולע"ג:

ב) בהמאסף שנה י"ב כרך ב'
סי' מ"ז חוקר עס
חקירה אחת מאחר שכל תפלה עושה
צירור ויש לה שגר גדול הנה תפלת
הרשע המתבטלת בתפלות י' לדיקים
אשר גם היא חוזרת להיות חשובה
ומתוקנת מי זוכה בשגר שלה אם אותו
רשע בעל התפלה או העשרה לדיקים אשר
בהפילתם נתבטלה ונעשית גם היא חשובה
וטובה עכ"ל עס, ואשתומם כשעה חדא,
מה שמדמה ומביא ראיות מביטול לתפלה
ואומר שהתפלה נתבטלה בתפלה י'
לדיקים, והאריך שייך ענין ביטול לתפלה,
הלא כל שומעיו תולידה שתי אזניו, הא
לא דמיא אלא להא ומהא לא נוכל לפשוט
בעיין, מהא דאיתא בגדרים ל"ו בעא
מיני' ר' ירמיה' מר' זירא התורם משלו על
של חזירו טובה הנאה של מי, מי אמרינן
אי לאו פירא דבאי מי מתקנת כריא
דהוא או דילמא אי לאו כריא דהכוא מי
הוה פירא דהדין תרומה, ומסיק עס
הגמ' דטובה הנאה של התורם, וזה
דמיא להכא דמאוס שהם מתפללין עמו
הם מתקנים את תפלתו, א"כ מצעיא לן
ג"כ מי אמרינן אי לאו כריא דהוא מי
הוה פירי דהדין תרומה פי' דאי לאו
תפלה דרשע לא הי' להם מה לתקן, או
דילמא אי לאו הפלת ל"ה תפלת רשע
כלום, ובמו דמסיק התם הגמ' דטובה
כנאה של התורם. א"כ ה"ג נפשוט בעיין
דהכא מקבליה לדיקים אשר בתפלותיהם
מעלים את תפלת הרשע, וזכה נוכל
לפרש מאמר חו"ל זכה נוטל חלקו וחלק

ותשכחות אש ים טיטופה צבים דהבית
 אינו נקי' הגם דמאלא במדרש יבוה"ק
 גבי חמרא דרשב"י שהנחש טקן אותה
 על רגלה יטן שהוליכה אותו במקום
 חזוקף שם ג"ל דים לחלק דשם אדם
 בהרר אבל כאן הכלי מדברת כעת' ולא
 אדם. לכן אפשר דאינו רומה לזה.
 ד) להרבה פוסקים דכוזרים דעדות
 בכתב אינו מועיל מטעם מפייהם ולא מפי
 בכתב א"כ האף יו"י אש העדים ידברו
 אל הכלי כזה ויחממו אותה וישלחו אותה
 לצ"ד ובשם ידבר הכלי הדברים אש יחו
 כשרים לעדות דכזה כמו מפייהם או לא.
 כ) אש ישלח להאשה שיש לו חללה פקדון
 והוא דיבר בהכלי כדי אש מקודשת לי
 בפקדון שיש לי בידך זב' עדים ילכו כזה
 הכלי והכלי מדבר להאשה אש שהי'
 מקודשת צדק. ו) הדין הוא דאמירה
 לענו"ס שבות מה יהי' אש ידבר בערב
 שבת מוך הכלי שהענו"ס יעשה מלאכה
 עזרו והוא יערוך את הכלי לעת ערב
 בערב שבת והכלי מדבר בשבת אש יהי'
 כזה איסור שבות, ויש כזה עוד הערות.
 וגם הארבעה להציח ראיות אף בניד קלד
 מהכלי, והצקש לשיין כזה סיבב ולבאר
 אותה אליבא דהלכתא ודו"ק :

ה) **וְגַם** זאת ארצות הים שהיה לאמר
 בן המגדים ואיחא דבט"צ
 טולד הנואל ואנו חלפיש לבאולה העמידה
 ע"כ אכתוב דרוש בעמין הגאולה מה
 שאמר האמו"ר הרב שליט"א מראלעטין
 בדרוש לשבת תשובה דהאי שחא. איחא
 בפסחים דף קי"ט דרש ד' עוירא זימנין
 אמר לה משמ' דר"א וזמנין אמר לה
 משמ' דרב אסי מאי דכתיב ויגדל הילד
 רגמל וגו' עמיד הקב"ה לעשות סעודה
 לנדיקים ביום שיגמול חסד עם זרעו של
 יצחק, לאמר שאוכלין ושותין נותנין לו כוס
 של צרכה לאברהם לכרך אומרים לו

כרך אומר להם איני מברך לפי שכבר
 ילא ממני ישמעאל, מהגין לו כש"כ ליצחק
 אומר לא אברך שכבר ילא ממני עשו
 נותנין ליעקב אומר איני מברך שכבר
 נשאתי שתי אחיות בחייהן שעתידה תורה
 לאסור על, אומרים למרע"ה טול וברך,
 ויאמר לא אברך, שלא זכיתי לכנס לא"י
 לא בחיי ולא במותי, אומרים ליהושע טול
 וברך, אומר לא אברך, שלא זכיתי לבן,
 דכ' נון צנו יהושע צנו. אומרים לדוד
 טול וברך יאמר להם אני אברך עלי נאה
 לברך שגאמר בום ישועות אשא ובשם ה'
 אקרא. והמאמר הזה טולו מוקשה, אש הם
 לא ראו לברך מחמת חטאים א"כ לרהמ"ה
 כמי' ה' חטא בצבר אורי' החתי והאף רלה
 לברך, ועוד דקדוקים מאליהם יתבאר.
 ונ"ל כך בה"י משום דילא ממני ישמעאל
 אין יכול לברך וכן טולם, אבל לרהמ"ה
 לא ה' חטא משום דהאז לא ראו לברך
 מוכרח דלרהמ"ה ל"ה חטא, ומשו"ה לי
 נאה לברך משום דאחם אין רואים לברך
 וכמו שאבאר, דהנה איחא בסגהדרין ל' כ'
 הברת תברת עונת בה הכרת בעוה"ז
 תכרה בעוה"ב, עונה בה בזמן שלא עשה
 תשובה, אבל אי עשה תשובה מועיל אפי'
 לע"ז רחמיאל, אבל למ"ד ד"ם כלשון בני
 אדם וממילא דרשיין מהכרת תכרת בעוה"ז
 עונה בה לעוה"ב, ול"ש המועיל תשובה
 על חטא דע"ז עיי"ש, והנה איחא דהגר
 נגרשה מאח"ע"ה משום דשרה רתסה
 דישמעאל עובר ע"ז (שיין צפר"ש"י ז"ל על
 בן הגר שילדה לאברהם מלחק) ואיחא בנמי'
 על וימת אברהם בשיבה טובה דישמעאל עשה
 תשובה בחיי אא"ע"ה, וכ"כ דזה דאש מועיל
 תשובה על ע"ז אי לאו, תלוי אי ד"ם
 כלב"א ואיחא בעלי יוסף שמציא בשם
 סיפ"ס דמשו"ה מניע בהמ"ז לדוד
 לברך משום דלמחר שיבא משיח גרקנו
 ג"כ דוד יהיה מברך כמו שהי' מקודם